

føre en Lønkamp, fandt han det ogsaa berettiget, at Lovforslaget spændte over en vis Tid.

Paa Venstres Vegne talte *Krag*, som indledningsvis betonedede, at den af Regeringen gennem 4 Aar førte Politik nu mødte sin Skæbnetime, og det samme var Tilfældet med »det hellige og ukrænkelige Strejkeretsprincip.« Det foreliggende Forslag, hvortil ikke var knyttet »nogen som helst storstilet, omfattende, dybtgaaende Plan til Tilvejebringelse af ændrede Tilstande i det danske økonomiske Samfund«, viste efter Talerens Opfattelse ikke Vej frem, og til en isoleret Lovgivning af denne Art kunde Venstre ikke medvirke. Derimod mente Taleren, at i samme Grad som Regeringen »efter Forhandling med og ventelig i Samarbejde med de politiske Partier« gjorde en »vidtrækkende og dybtgaaende Indsats til Højnelse af Prisniveauet, til Billiggørelse af Pengene, til Afsvækkelse af Mistilliden mellem Finans og Virksomhed, til at øge Værdien i Kronetal af vor Eksport, til Mindskelse af Skattebyrden for Landejendomsbesidderne«, i samme Grad vilde Vægten af Kravet om Lønreduktion blive svækket. Til at skabe Forudsætninger for en saadan Politik, »til at give Regeringen Styrke til Gennemførelsen af en saadan Politik«, vilde Venstre medvirke energisk.

Ordføreren for det konservative Folkeparti, *Christmas Møller*, betegnede Forslaget som »et rent og skært Fagforeringsdiktat«, ved hvis Forelæggelse Regeringen kun havde gjort Situationen endnu vanskeligere. Men de Konservative var villige til at drøfte med Regeringen, om man ud af denne vædske Situation kunde finde andre Veje, saa at der først og fremmest skabtes »Klarhed over den politiske Magts Midler overfor Krisen« . . . »Skabes denne Klarhed, er det i hvert Fald ogsaa muligt, at der skabes et nyt Grundlag for Mægling«, hvad de Konservative vilde anse for heldigt og lykkeligt. Men selv om en saadan Mægling ikke skulde lykkes, vilde man ikke afvise at gaa andre Veje, som ikke skabte Præcedens, men kun valgtes for den foreliggende Situation.

Af de øvrige Partiordførere karakteriserede *Hans Hansen (Rørby)* Lovforslaget som »Udtryk for en Slags fortvivlet Desperation«, som Retsforbundet maatte være imod alene af den principielle Grund, at »Staten ikke har Ret til at tvinge Parterne til at arbejde paa visse Vilkaar«. Ogsaa Kommunisternes Ordfører (*Aksel Larsen*) vendte sig imod »dette Samfundsindgreb i en Arbejdskonflikt«, der udelukkende vilde være i Arbejdsgiverforeningens Favør, idet den krævede 20 pCt.s Lønreduktion sikkert tænktes gennemført ad indirekte Vej, ved en Kronesænkning og Prisforhøjelse.

Folketingets Udvalg, der havde haft Samraad med Statsministeren og Handelsministeren, ligesom Nationalbankens